

MIROSLAV ČERNOTA

Jmenuji se Miroslav Černota a narodil jsem se 6. 1. 1958 v Karlových Varech. Jako hodně malý jsem absolvoval jesle, poté mateřskou školu a v roce 1964 jsem nastoupil na školu základní. Psal se rok 1968, bylo mi deset let a trávil jsem prázdniny u babičky na Moravě. Brzy ráno 21. srpna nás babičky vzbudila, volala, že je válka. Válka to sice nebyla, ale byla to okupace naší země cizími vojsky. Armády tehdejšího Sovětského svazu, Polska, Maďarska a Německé demokratické republiky (východní Německo). Tehdy bylo ještě Německo rozděleno na Západní a Východní Berlínskou zdi. Vraceli jsme se domů do Ostrova 22. srpna a cestou potkávali kolony tanků a vojenských aut. Když jsme přijeli do Prahy, tak jsem si pomyslel, že babička měla pravdu a je válka. V ulicích ruské tanky, vojáci se samopaly, převrácená auta, hořící autobus a do toho byla slyšet střelba. Viděl jsem, jak vojáci odstřelují Národní muzeum a nechápal proč. Po ukončení základní školy jsem šel na odborné učiliště, obor montér výtahů a tři roky jsem byl na internátu v Liberci. Bylo mi jen patnáct a už jsem věděl, že s tímhle komunistickým režimem kamarádi rozhodně nebudeme. Do velkých hádek jsem se dostával se svým otcem, jelikož on byl kovaný komunista. Já byl se svými názory a postojem na druhém břehu. Čím jsem byl starší, tím byly tyto hádky ostřejší a vyvrcholilo to, když mi bylo sedmnáct. To mi otec řekl, že až mi bude osmnáct vstoupím do KSČ jako on. Já mu odpověděl, že mezi zločince a vrahy nikdy nevstoupím. Otec se rozzuřil a vzal vojenský pásek s přezkou a začal mě mlátit hlava nehlava. Když se trochu uklidnil, zakřičel, že jsem svině zaprodaná západu, ať si sbalím věci a vypadnu, že on se mnou skončil. Začal jsem si balit věci a on se ohrazoval na mou mámu „Podívej na tu svini, místo aby se omluvil tak se klidně balí“. Máma začala plakat, prosila, ať se omluvím a nikam nechodím. Řekl jsem jen, že omlouvat se nebudu, protože nemám za, co a odešel jsem z domova. Přespával jsem po kamarádech a asi po měsíci jsme se s otcem potkali a on mi řekl, že je mámě smutno a jestli se nechci vrátit domů. Domů jsem se vrátit kvůli mámě, s otcem jsem skoro nemluvil. Tuhle mou část života změnil ještě k horšímu povolávací rozkaz na vojnu. Při představě, že budu dva roky na vojně, se mi dělalo zle. Patřil jsem totiž mezi tzv. máničky, nosil jsem dlouhé vlasy do půli zad, chodil v džínách, poslouchal rockovou hudbu, což se za komunistů vymykalo slušné socialistické společnosti. Narukoval jsem na Slovensko do Prešova. A blázinec mohl začít. Ostříhali nás do hola, nafasovali jsme hromadu oblečení a přišli na „pokoje“,

kde na jednom bylo dvacetčtyři lidí. Ráno v šest hodin budíček a už nás hnali na rozcvičku. Museli jsme povinně sledovat zprávy, a když jsem slyšel ty komunistické politiky, hodně hlasitě jsem kritizoval ty jejich řeči o rozvinuté a šťastné socialistické společnosti. Jenže potom mě někdo udal kontrarozvědce (stejně jako v civilu STB). Jednou ráno byl nástup útvaru, přečetli moje jméno, musel jsem vystoupit a bylo mi sděleno, že budu převezen do Českých Budějovic. Odpoledne jsem už byl ve vazební věznici v cele předběžného zadržení. Druhý den si pro mě přišel nějaký estébák, kapitán Tichý a oznámil mi, že na mě byla uvalena vazba. On měl můj případ na starosti. Byl jsem obviněn z pobuřování a urážek čelních představitelů ČSSR a SSSR. Bylo mi jasné, že když už jsem ve vazbě tak mě odsoudí. Můj vyšetřovatel zkoušel takové triky jako, že když budu spolupracovat tak bych se ještě mohl vrátit na svobodu. Buď si myslel, že také někoho udám nebo podepíšu spolupráci s STB a budu donášet. Šeredně se ale spletl. Práskač jsem nikdy nebyl a nikdy nebudu! Při jednom z výsledku jsem se zeptal, jestli neví kdy bude amnestie, abych ho naštvál. A dostal jsem takovou facku, až jsem spadl ze židle. Už si nepamatuji kolik těch výsledků bylo. Po dvou měsících byly uzavřeny spisy a byly odeslány k soudu. Já byl z Českých Budějovic eskortován do vazby v Litoměřicích. Tam proběhl soud. V průběhu soudu vypovíдало dvacetčtyři svědků. Pouze dva se nebáli a vypovídali v můj prospěch.

Byl jsem tedy odsouzen podle paragrafu 100 za pobuřování na šestnáct měsíců nepodmíněně a jako odstrašující případ pro ostatní. Celý soud byl jedna velká fraška. Z Litoměřic mě převezli do Prahy na Pankrác, na tzv. eskortní celu. Byla to velká místnost, na které nás bylo třicet. Všichni jsme byli již odsouzeni a čekali, do jakého vězení nás převezou. Mě čekalo vězení v Plzni na Borech. Je to hodně skličující pocit, když projíždíte ve vězeňském autobusu s pouty na rukou Prahou a jinými městy. Vidíte lidi, jak jdou kam chtějí a vy víte, že budete hnít ve vězení domů se jen tak nepodíváte. Po příjezdu na Bory jsem strávil asi dva týdny na příbyláku kde byli všichni nově příchozí. Následně jsme byli rozdělení do pracovních úseků. Skončil jsem na šatonech (broušení bižuterie), což byla nejhorší práce v celém vězení. Stačí když vám řeknu, že když mě zavřeli, což bylo v říjnu 1968 vážil jsem 79 kg a když mě v únoru 1980 pustili, vážil jsem 49 kg. Každý den mi prošlo rukama několik tun železa, takže na cimru jsem lezl skoro po čtyřech, než jsem si zvykl. Hodně mi pomohli dva kamarádi – Alešové a ještě jeden starý pán (asi 70 let), který

byl věřící. Ten mi pomohl hlavně psychicky. Alešové mi pomohli finančně, spravovali peněžní fond, který fungoval a pomáhal jen lidem odsouzeným za politiku. Docházelo samozřejmě i ke rvačkám. Ty, ale probíhali bez přítomnosti bachařů. Vždy se prali jen dva, nikdo ani jednomu z nich nepomohl a v momentě kdy začala téct krev. A pokud krvácející odpověděl na otázku, zda to stačilo, že ano bylo po rvačce. Jednou za čas proběhl filcunk. Bachaři tomu říkali kontrola pořádku a osobních věcí ale byla to opět jen psychická deptačka a ukázka jejich moci co vše si můžou dovolit. Kdyby někdo vystartoval tak byli schopni člověka umlátit obuškama. Ta „kontrola“ probíhala tak, že povlečení a prostěradla ze vše postelí (dvacetčtyři) naházeli doprostřed pokoje na to vysypali osobní skřínky, vše rozšlapali a pak nám se škodolibým úsměvem oznámili, že se můžeme vrátit a uklidit si ten nepořádek. Při jedné z „kontrol“ jsem měl opravdu strach, protože pod matrací bylo ukryté rádio (krystalka) a to kdyby našli dostal bych pár měsíců navrch. Naštěstí ho nenašli. Když jsem se ocitl venku a zhluboka si vydechl, začal jsem poskakovat jako malý kluk a říkal si, tak vidíš, máš to za sebou. Byl únor, mráz, sníh, prostě kosa a já měl na sobě jen džíny, kecky a džísku. Lidi na mě koukali jako na blázna, ale to mi bylo jedno. Na náměstí na mě čekala máma se zimní bundou, a když mě uviděla, rozplakala se. Hlavní však bylo, že jsem byl na svobodě. Sice hodně omezené, ale přeci jen na svobodě.

Proto bych vám všem chtěl říct – chraňte si svobodu a važte si jí. Je totiž cennější než majetky, auta, peníze, než všechny poklady světa. A věřte, že vím, o čem mluvím. Dnešní doba mi tu minulou bohužel v dosti věcech připomíná. Politici si myslí, že jsou nadlidi, chovají se arogantní a povýšeně. Myslí jen na sebe a svá koryta a obyčejní lidé je nezajímají, jedině před volbami to pak slibují hory doly. Bylo by to ještě na dlouhé povídání. Děkuji za vaši trpělivost, za to že jste mě vyslechli.